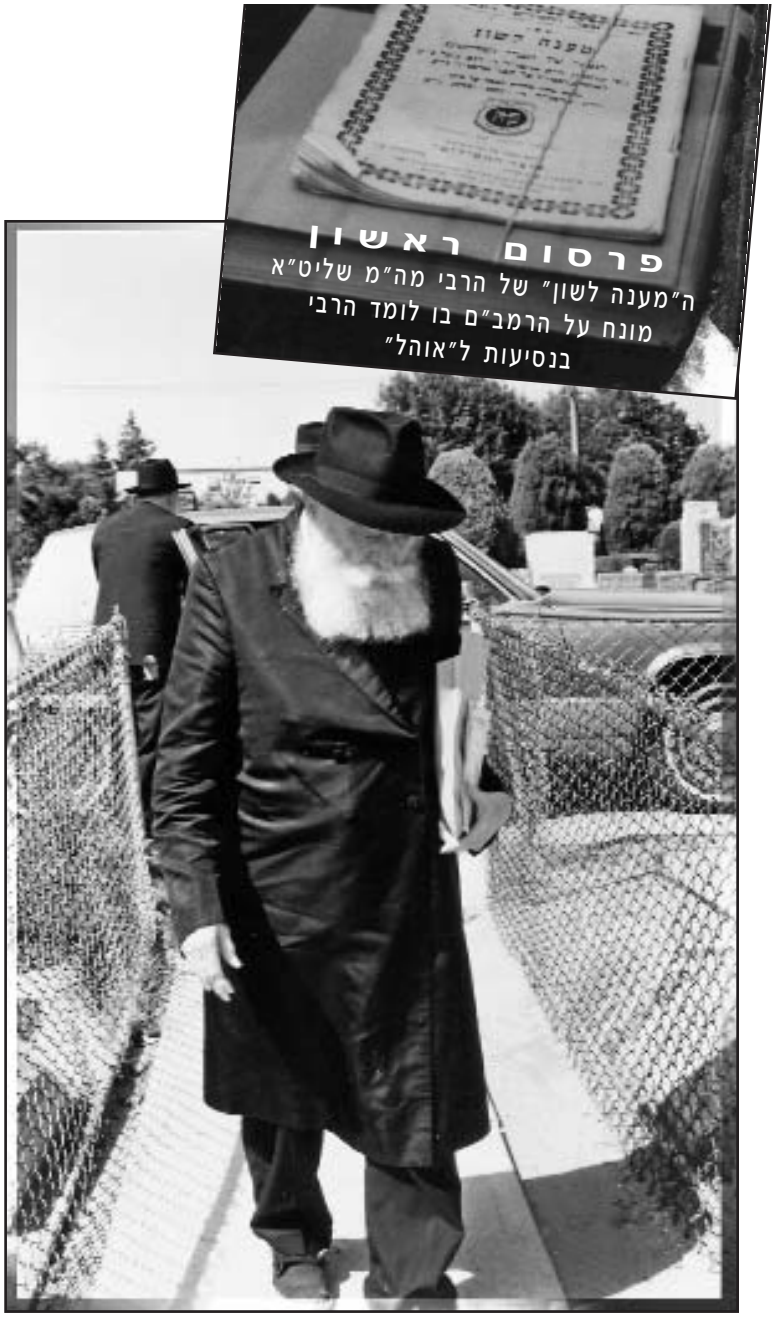
מאמין אני

פרסום ראשון
ה"מענה לשון" של הרבי מה"מ שליט"א
מונח על הרמב"ם בו לומד הרבי
בנסיעות ל"אוהל"

שעות על גבי שעות, במשך שנים, הקדיש הרבי מלך המשיח שליט"א לשהייה בציונו הקדוש של כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ נ"ע ■ לקראת היום הגדול והקדוש יו"ד שבט, הננו מביאים בזה שביבים מהנהגתו הק' בדרכו ל'אוהל', בצירוף סדרת תמונות שחלקן מתפרסמות לראשונה ■ מתוך אמונה ובטחון איתן כי תיכף ומיד ממש נזכה לראותו בעיני-בשר "בונה מקדש במקומו ומקבץ נדחי ישראל" – מיד נאו!

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

לפני הנסיעה הולך לטבול במקווה. שותה ביום הנסיעה, אבל לא אוכל (ראה ספר המנהגים עמוד 96. וש"נ). נוסע לאהל כשהוא לבוש סירטוק של משי, אבל בלי גארטל (אם כי יש לציין שהרבי היה חוגר גארטל נוסף במשך כל היום על הכתונת שלו), לבד כשנסע בערב ר"ה וכן כשנסע ביום יו"ד שבט, שאז חגר גארטל גם על הסירטוק.

בעת הנסיעה לומד בדרך כלל את הרמב"ם היומי (כמובן לאחר שתקן את תקנת לימוד הרמב"ם), ולפעמים מגיה שיחה או כותב מכתבים. בערב ר"ה אומר תהלים כל משך זמן הנסיעה, וביו"ד שבט לומד מתוך הקונטרס את המאמר ד"ה באתי לגני השי"ת.

לפני שנכנס לאוהל נוקש על שתי הדלתות, החיצונית והפנימית, ומיד מתחיל באמירת ה"מענה-לשון".

כשמגיע ל"הריני מדליק הלאמפף", מדליק נר של שעוה. ממשיך עוד באמירת ה"מענה-לשון", עד המקום שכתוב כאן יקרא הפ"נ... לפני קריאת הפנ"ם מרחש בשפתיו הק' כמה רגעים ואחר-כך מתחיל לקרוא את הפנ"ים. רובם קורע ומניח על הציון הק', ומעט קורע מכניס בחזרה לשקית, ושורף אותם בעת שריפת החמץ בערב פסח.

בשנים הראשונות היה מחזיר לשקית את רובם של הפנ"ם, והחל משנת תשל"ח הניח את רובם על הציון, והורה שמיד ישרפו אותם, כך שכאשר התכונן לנסוע חזרה ל-770 כבר נשרפו הפנ"ם; כן היה שורף באוהל חלק גדול מהתמונות שקיבל, וחלק היה שומר, ושולח אחר-כך לארכיון. כן לוקח עמו כל ספר או קונטרס חדש שיצא-לאור ע"י הוצאת קה"ת, או הקשור לליובאוויטש, ומעיין בזה בעת שהותו באוהל, ואח"כ לוקח את זה חזרה ל-770.

עד שנת תשי"ח היו מצטרפים לנסיעה אל האוהל, בנוסף לנהג, גם המזכיר הרב חיים מרדכי אייזיק חדקוב והרב שלמה אהרן קזרנובסקי והמשב"ק הרב יהודה לייב גרונר שי'. מכיוון שאז עדיין לא היה את החדר המיוחד שנבנה עבור הרבי בו היה עומד וקורא את הפנ"ם — היה הרב גרונר מחזיק בידו את השקית והרבי היה

מכניס לשם את הפנ"ם אחרי שקראם (וכשהיה יורד גשם היה הרב גרונר מחזיק בידו השניה מטריה כדי שלא ירד הגשם על הרבי).

בער"ח חשון תשי"ח אמר הרבי לרב גרונר שמהיום והלאה לא יצטרף לנסיעה (וכן אמר זאת להרב חדקוב ואמר לו למסור גם להרב קזרנובסקי), ובמקום זה ישאר בחדרו הק' של הרבי ויעבוד את העבודה שצריך לעשות שם. מאז, בכל פעם שהיה הרבי נוסע לאוהל, היה הרבי מוסר לו את המפתח של החדר. כך עד שנת תשל"ח, ומאז קבל הרב גרונר מפתח קבוע לחדרו של הרבי, וכשהיה צריך להכנס לרבי — היה פותח עם המפתח שלו (לאחר קבלת רשות כניסה), בכדי למנוע טרחא יתירה לרבי.

רק ביו"ד שבט ובערב ראש-השנה היו הנ"ל מצטרפים לנסיעה על-פי הוראת הרבי.

עבודת קריאת וקריעת הפנ״ים אורכת זמן רב, וכאשר מתחיל שוב באמירת ה״מענה-לשון״ — הרי זה סימן שבעוד דקות אחדות ייצא מהאוהל. לפני צאתו מקיף את האוהל פעם אחת בלבד. אחר-כך נעצר, נכנס שוב לחדרו שבתוך האוהל (החדר הקטן שבו עומד וקורא את הפנ״ים), וממשיך באמירת ה״מענה לשון״. אחר-כך יוצא, לא מאותו הפתח דרכו נכנס, אלא מהפתח הפנימי.

לפני היציאה נעמד בפתח הפרוזדור, ואומר את ה״יהי רצון״ שבסוף ה״מענה-לשון״. תמיד לאחר צאתו הולך לציון אמו הרבנית חנה ולציון חמותו הרבנית, ומאז שנת תשמ״ח גם לציון הרבנית חי׳ מושקא ע״ה. לאחר פטירתו של גיסו הרש״ג היה גם מביט לעבר הקבר שלו.

לפעמים נעצר גם ליד קבר של אחד החסידים.

לפני הכניסה למכונית, תולש עשבים ג׳ פעמים, וזורקם לאחורי גבו. אגב, מעולם לא ראו את הרבי מניח אבן על הציון.

תודתנו נתונה למזכיר הרב יהודה לייב גרונר שיי שהואיל לספר לנו כמה מהנהגות הקודש שזכה לראותם.

